

سُنْدُ كِيسِي

ليکوال: رفيع الله على حيدر (وردگ)

Ketabton.com



ڀال۽ دى وي!

زما گرانى مينى ته R♥S



د کتاب نوم: لس لندي کيسي

ليکوال: رفيع الله علي حيدر (وردک)

د ليکوال نمبرونه:

۰۷۹۷۳۳۵۸۳۰

۰۷۳۰۴۳۲۷۶۲

لنډه کيسه

هر وخت به جوړه مکتب ته تللو.
خو زما ملگری به هر وخت خفه وو.
ما به ترې د خفه کیدو لامل پوښتنه وکړه خو جواب یې نه راکولو.
زما ورباندې زیات فکر خراب وو.
ډیر لایق وو خو اوس نه پوهیږم چې څه ورباندې وشول.
دمکتب څخه دکور په طرف روان شوو په لاره کې کیناست.
ماویل ولې کیناستی.
ویل زړه مې خوگیږی څه وکړم.
ماویل څه لاس راکړه چې ډاکتر ته دې بوخم.
هغه ویل زما دزړه د درد ډاکتر ماته معلوم دی بل چاته نه.
ماویل خو راوښایه چې زه دې ورولم.
ویل دا ناممکن دی.
لاس مې ورکړو دکور په طرف روان شوو.
ماورته ویل چې ته په ما باور نلری کنه.
هغه ویل لرم یې ته زما ملگری یې.
ما ویل ښه نو ولی راته نه وایې چې ته ولی هر وخت خفه وی.
ویل یې زه خو یم خفه خو په څهره ستا لپاره لږ خندا او خوشالی
کوم.



حڪه كه تاته زه خپله کيسه وکړم نو ته به هم خفه شی ته زما گران
ملگری يې تا په غم کې نشم زغملای.

ماورته هيڅ ونه ويل خو په زړه کې ترې زيات خوشاله شوم حڪه
چې زما دخوشالی لپاره هرڅه په ځان زغمی.

بله ورځ بيا روان شوو مکتب ته.

مکتب ته ورسيدو.

درس مو وويلا هغه په لسم او زه په نهم صنف کې وم.

مکتب رخصت شوو.

هغه بيخي زيات خوشاله وو.

ماتري پوښتنه وکړه ولی داسی خوشاله يې الله پاک تل دا خوشالی په
نصیب کړه.

هغه ماته ويل مننه راځه تيز راځه.

ما ويل څه کيسه ده .

هغه هغه طبيب چې زما زړه جوړولای شی هغه راته زنگ کړی
وو چې راشه زموږ کورته.

ماويل بڼه نو ځه چې ځانونه ورسوو.

پير تيز مزل مو وکړو را ورسيدو.

زه کيناستم زما ملگری ورغلو .



گورم چي يوه جنی ورته راووتله.
ماويل بنا دا کيسه ده.
دجنی سره يي خبری کولی چي زما ملگری ولويدا.
ماورمنډه کره چي بی هوشه دی.
ژر ژر مي را سم کرو.
لاس می ورکرو روان شوو کورته .
خو دهغه کورکی مور هم نه وه هغه وفات شوی وه.
نور نه ما بيا وليدو او نه بيا مکتب ته راغلو.

لنڊه کيسه.

تنها له مکتب را روان وم.
له سره مي خادر تاو کړی وو.
چي يوي جنی راسره ستړی مشی وکړی.
زه پوه شوم چي غلته شوه.
نو يي چي ماته وکتل.
ويل يي وب وبخ وبخشه زه غلته شوم.
هيله کوم وروره چي پرما بدگومانه نشی.
ما ويل پوهيگم هيله کوم.
زه راغلم کور ته روان وم.
ما د يوي کليوالی سره مينه کوله او پر ما زیاته گرانه وه.
هغه مي وليده سلام مي ورته واچولو.
هغی هم دلاس په اشاره جواب راکړو.
زه راغلم کور ته ډوډی مي وخوړه.
سبا بيا لارم مکتب ته هغی جنی د دروازی مخه جارو کوله.
زه چي تری لیری تیر شوم لیک يي را وار کړو.
ما هم لیک را واخيستلو.
لیک مي وکتلو ليکلی مي وو.
ای دگل په شان نه پوهيگم چي ستا په لاس کي کوم جادو وو که
خنکه چل دی.



دهغي راهیسی می زره تا غواری گرانه.

او دلیک جواب زمور د دروازی په اشغال دانی کي واچوه.
ما ورته ولیکل بخشه کوه زما مینه شته زه دبل چاسره مینه کوم.
سبا یی بیا لیک ایینی وو.
لیکلی وو.

گرانه زه پر تا میئنه یم څه وکړم هیله کوم ما یوازی مه پریږده.

ما دلیک جواب ورکړو هیله کوم ماته مزاحمت مکوی.

نو بیا یی لیکلی وو سمه ده گرانه.

خو ته زما دزړه سر یی او تا نشم هیرولی او زه ستا په نوم ژوند
کوم.

نور ما لاره بدله کړه نور په هغه لار نه تللم.

بله ورځ می هغي کلیوالی ته مسیج وکړو .

سلام سنگه یی

نو هغي جواب راکړو تاسو څوک یاست.

ماویل ولی دی هیر شوی یم .

هغي ویل مزاحمت مکوی څوک یاست.

ما خپل عکس ورته ولیکلو.

نو یی جواب راکړو بڼه تاسو یاست .



ماويل هوو..

ويل نور ماته مسيچ مکوه او نه زه درسره مينه لرم او نه تا پيژنم.
ماته زيات غوصه راغله چي څه مي په خوله راتلل ورته ومي ويل.
نو سمدلاسه لارم هغي بلي انجلی ته مي ليک وليکلو .

ليک کي مي ورته وليکل:

سلام گرانى ستا مغرور يار اوس سم شوى او ستا غلام شوى.
مينه درسره لرم .

دا ليک مي ورته کينودا.

خو هغي ډير ليکونه ايښى وو هغه مي ټول راواخيستل.

اول ليک ليکلى وو

زه مينه درسره تاله خدايه غوارم

دوهم ليک

نن مي درپسى ډير ژرلى دى هسى نه چي مړه شم.

دريم ليک

که ته ماته جواب رانکړى زه ځان وژنه کړم .

څلورم ليک

نن مي اخيرى ورځ ده کنه نور ځم له دنيا.



ما دا ليکونه په جيب کي واچول .
لاړم له کور څخه يي لږ ليري دوکان وو .
هلته کيناستم ماويل چي زما ليک وگوري لږ به ورته انتظار شم .
دوکان کي مې لږ شي واخيستل .
چي دوکاندار ته زنگ راغي ورسرت وغږيدو .
نو يي ويل سخت زړه مې بد شوو .
نورو خلکو ورته ويل ولي ولي څه کيسه ده .
ويل هغه دفلانکي لور ځان مږ کړي .
زه بي هوشه شوم .
چي په هوش کي راغلم نو عصابو مې کار نکولو .
راغلم کورته .
لپوني شوم نور هر څه رانه هير شول صرف يوه کلمه مې هر ځای
ليکله .
ما وبخشه گراني ما وبخشه گراني

لنډه کيسه

زما مي دمور سره هر وخت لانجی او جنگ وو.
يوه ورځ يي له کوره پسی واخيستم.
راته يي ويل نن رانه ډوډی نشی خوړلی.
زه بهر بيرون تر غرمی پوری دنور هلکانو سره په ساعتري اخته وم.
هغوي ټول لارل دغرمي ډوډی ته زه تنها پاتی شوم.
مور مي راباندي غږ وکړو راحه ډوډی ته خو زه نه ورتلم ځکه هغه ډيره غوصه وه.
ډير يي راته وويل راشه توبه وباسه ډوډی وخوره نور هيڅ هم نه درته وایم.
خو زه ورنه غلم .
اخير يي زما وری خور ته ورکړه .
هغي راوړه بيرون ته.
هر چا به راته ويل چې داسی مکوه دا ستامور ده پر تا ډير حق لری.
خو ما د هيچا خبر نه منله.
وخت تيریده.
پلار مي د مشر ورور سره ايران ته وليگم.



ايران ته ورسيدم خو اوس پوه شوم
چي دمور مينه څومره محترمه ده.

نور مي مور زياته يادیده.

هر وخت به چي بازار ته لارم يو شی به مي ورته اخيستل بيا به
مي عکس ورته ليکلو هغي به راته دعاوی کړی.

تر ما کشر ورور وو هغي ته مي پکت دا يوو نصيحت کولو چي
دمور سره فام کوه خفه يي نکړی.

بيا زمون مور مريضه شوه .

ډيری روپی مو ورته راوليگی.

خو اخير زه راغلم له ايران او مشر ورور مي پاتی شوو.

مامي دمور لپاره ډيری تحفی اخيستی وی .

خو چي افغانستان ته داخل شوم .

خبر شوم چي مور له دنيا تللی.

نو زه په موټر کي بی هوشه شوم .

بيا چي په هوش کي راغلم ټولو خلکو ماته کتل.

څادر مي په سر واچولو او مخ مي پټ کړو پټه ژړا پټ غم ز غمل

چي ژوندي وه نو يي په قدر نه پوهيدم

چي رانه لاره نو په قدر يي زه پوه شوم خدايه

لنډه کيسه

بی مینی انجلی اخیر د مینی دلاسه مړه شوه.

یوه ډیره هوبنیاره او حیا ناکه انجلی وه .

هغه 13 کلنه وه چې دا خبر به یې هر وخت کوله .

ای لویه خدایه مه مې په چا میئنه وه او مه راباندی څوک میئنه وه.

ما تری پوښتنه وکړه ولی داسی وایې .

جواب یې راکړو.

ویل یې داسی چې زموږ په پښتنو کې ډیر کم خلک خپله مینه

تر لاسه کوی .

خو که تر لاسه یې کړه خو ښه .

او که دلاسه یې ورکړه .

نو هم دهلک ژوند تبا شی او هم دجنی اکثره وخت د ډښمنی او ځان

وژنی سبب شی .

نو اوس ته راته ووايه چې مینه څخه ځان ساتل ښه کار دی که بد.

ما هیڅ جواب ورنکړو.

وخت تیریده هغه پیغله شوه .

خو ځان یې له مینی او وساتو .

او نه هم بل څوک ورباندی مین شوو.



بله ورخ دي جنی ته رشته راغله بس نصیب دی...
دا جنی یی واده کره.
نو ما ورته ویل چي اوس دی دځاوند سره مینه کوی .
ویل هوو ماورته مایل ورکړو ماویل زنگ ورته کوه .
هغی ویل مننه وروره.
ماورته ویل چي پلار دی څه درته ونه وایي .
هغی ویل ولی په کومه خبره به ماته څه وایي.
ما ویل مخکی له واده کولو د ځاوند سره خبری کول دا په پښتو کی
نه منی تا خو صرف کوژده کری .
هغی ویل د پښتو دلاسه می مینه نه ده کری.
خو اوس دپښتو په کیسه کی نه یم .
ماویل سمه ده .
بله ورخ یی ځاوند ورته زنگ کری.
بڼه په مینه ورسره غږیدلی .
ځاوند یی ورته ویلی چي زه ستا دیدن ته درخم .
هغی هم ورته ویلی چي سمه ده .
ځاوند یی راغلی نور څوک نه دی ورباندی خبر پکت یوه ویندیار
یی ورباندی خبره ده.



وينديار يي وايي چي هغه سري لارو له کوتي ووتلو خو جني راونه
وتله .

زه ور غلم گورم چي جني يي په چاقو وهلي او وفات ده .
ما ژر خلک خبر کړل .

هغه سري يي ونيولو ډير يي ووهلو چي ولي تا داسي وکړل هغه
ويل چي زه په بله انجلي مين وم زما کورني هغه راته نه کړله .
نو دا سري حکومت بوتلا

پای

مينه مي نه کړه په دي خاطر اي پاکه خدايه

چي يا به مړه شم يا به مړه شي خلک

لنډه کیسه

دا ختر په بیگا دخپلو ملگرو سره ناست وم.

دی ته انتظار وو چې څه وخت خبر ورکوی چې سبا اختر دی او کنه.

زما په زړه کې هیڅ خوشالی نه وه .

ډیر کوبښښ مې وکړو چې خوشاله شم خو نه کیده.

ملگرو خنډل او توکی کولی زه غلی په همدی سوچ کې ناست وم چې زه ولی داسی شوی یم آیا گناهگار یم که سنگه.

ملگرو راته ویل ولی داسی غلی یې مفتونه .

ماویل هسی فکر مې خراب دی.

هغوی ویل مفتونه اصلی خبر وکړه .

ما ورته ویل چې مینه مې کړی اوس نو داسی شوی یم هیڅ شی مزه نه راکوی.

او لیدل یې هم ناممکن دی ما خو ویل چې اختر کې به مې ساعت تیر شی خو هغه تر مخکی زیات خراب شوم .

هغوی ویل مفتونه په کیسه کی مکیره ولی ځان سره ظلم کوی.

ما ورته ویل سمه ده .

خو زما یوه هیله او ارمان دا دی چې هغه وخت خو هغی زما سره مینه کوله چې اوس به زه ورته یاد وم او کنه.

هغوی ویل نه پوهیگو .

خو خیر زړه مې ډیر ډک ډک کیدو خو ځان مې ټینګ کړی وو.



خو خير راديو اعلان وکرو چي سهار اختر دی.
 نو د ملگرو بنڊار لږنگ شوو.
 زه هم راغلم کورته ټول ويده وو .
 لمونځ مي وکړو ډيري دعاوی مي وکړی.
 ويده شوم سهار چي پاڅيدم ټول خلک خوشاله وو.
 ما هم نوي داختر کالی واغوستل.
 لارم جومات ته چای مو وڅښو راغلم کورته.
 کور کي مور هم نه وه هغه وفات وه مخکي.
 نور هم تنگ شوم لارم بيرون ته ټول خلک جوړه لاس تر غاړی
 تاويدل عکسونه يي اخيستل .
 خو زما هغه دښی ورځی ياران هيڅ معلوميدل هم نه.
 د سړک دغاړی سره ناست وم .
 چي هغه جني دبل هلک سره موټر کي وه .
 ما خو ويل چي هسی خپل به يي وی خو چي له ما يي مخ پټ کړو .
 نو زما صبر خلاص شوو چيغه مي وکړه .
 دځان سره مي تړون وکړو چي نور دي کلی کي ژوند نه کوم.
 نو په همدی اختر کي لارم کلی مي پريښوو .
 وروسته داختره لارم ايران ته
 خو زړه ظالم هيڅ صبر نکړو



پای

زه مين ورباندي ډير وم او هغه هم پر ما میننه

مشکيل داوو چې زه يې هير کړم خو زما نشوه هيره

يوه انجلۍ چې میننه شوه غمجنه شوه

لنډه کيسه

يوه انجلۍ چې ډيره خوشاله انجلۍ وه.

دا به ما هر وخت لیده .

خو دايمن به خوشاله وه هر وخت يې خندل .

هغه وخت ماواده کړی وو.

دې جنۍ بابا مړ شوو په هغه ورځ يې هم داسی خندل لکه په خوا يې

چې خندل زه ډير حيران هم شوم او غوصه هم راغله.

نو زه ور غللم ورته ومې ويل اي تاته وایم .

هغې ويل څه وایي وروره.



ماويل دا مری نه وینی چي ته داسی خاندی او خوشاله یی.
جواب یی راکرو.

گوره وروره ژوند باید په خوشالی تیر شی نه په غم زما بابا مری دی
زه پوهیگم چي زما سره اوس خدا بڼه ښکاری.

خو ما دځان سره وعده کړی چي هیڅکله به دنیا غم ته ونه ژاړم
هغه که زما مور هم مړه وی.

صرف یوو غم مې ژړوی.

ماويل کوم غم.

جواب یی راکرو.

دهغي بلی دنیا دقبر تیاره او دمحشر ورځ او د دوزخ عذاب دا مې
ژړوی.

زه ترې روان شوم څه مې ونه ویل.

بیا مې ډیر وخت وروسته ولیده چي بیخی زیاته غمجنه وه.

ما ترې پوښتنه وکړه .

ماويل څنگه یی مستی انجلی اوس ولی داسی خفه یی.

راته یی ویل زه ورور نلرم نو ته مې ورور یی گرانه.

ما داسی کیسه کړی چي له فکر او معلوماتو مخکی مې مینه کړی.

ماويل بڼه نو داخو دومره لویه خبره نه ده .

هغي ویل وروره ډیره لویه ده.



حُڪه ماچي له كوم هلك سره مينه ڪري او خپل عڪس مي هم
ورڪري هغه زما دورور قاتل فلانڪي دي.
ما خير سوچ مه وهه خدای پاک لوی دي.
خودا جني به هر وخت فکرو او سوچو ڪي ڀوبه وه .
اخير يي عصاب دلاسه ورڪرل او لڀوني شوه

پای

بنه ومه خوشاله هيخ يو غم مي پيژندلو نه

شومه لڀوني ڇي په غلته ڪي په خپل دڻمن ميننه شوم

لنډه کيسه

بي پلاره زوی

د يوه هلک پلار په ماشومتوب کې وفات شوی وو.

کورکې يوه مور او دوی خورانی او يو زوی وو.

خورانی تر هلک مشری او هلک کشر وو.

دهلک پلار ډير سرمايه دار وو.

ډير موټر هر څه يې لرل.

هلک ماشوم وو او خورانو يې دخپل حق پوښتنه نشوو کړای.

او مور يې تر لورانو بتره وه.

دې هلک د پلار سرمايه دهغی خپلوانو سره تقسیم کړه .

وخت تيریده.

هلک ځوان شوو.

ډير تکړه او ښکلی ځوان ترې جوړ شوو.

دې هلک دخپل حق غوښتنه وکړه.

دکلی يو څو سپين بزيری يې راټول کړل.

خو هغو خلکو چې د هلک حق يې خوړلی وو.

هغو نه منله.

هلک ډير غوصه شوو يو کس يې په تفانچه وويشت په پښه باندی.



خورانو او مور يي ورته ويل چي پريزده يي زويه هسي نه چي ته
رانه لار شي بيا به زمور ژوند تبا شي .

خو هلک نه منله اخير يي دوه کسان مړه کرل.

خو اخير هغه هلک هم له دنيا لارو.

مور او خور يي پسي لپوني شول.

او دسخت ظلم سره مخ شول هغو خلکو ورباندي کولو چي دهغو
خخه هغه هلک مړی کړی وو.

پای

عبرت

هيڅکله د چا ميراث او حق مه خوری يو وخت ضرور د دښمنی
سبب کيږی

زما حق خوره ته زما حق ولی نه راکوی

خدای خبر هسی نه چي بيا دي له دي کلی ورک کړم

لنډه کیسه

يو انجینر د یوو چا مینی چرسی کړو.

د داخلی وزارت اعلان کړی وو چې چرسیان او نشه یان راتول کړی.

نو زه هلته بازار ته په سودا پسی تللی وم کابل ته .

نو طالبانو چرسیان راتولول .

نو یوو چرسی چې ډیر بڼکلی خوانی او بڼه بدن یې وو.

طالبانو تر لاس نیولی وو زور یې ورسره کولو .

چرسی چې زور وکړو نو دوه تنه طالبان یې له خان خخه لیری کړل.

او ویل یې لیری شی بی عقلانو زه خپله خم.

نو یوه طالب ترې پوښتنه وکړه چې ته ولی دا نشی کوی خومره بڼه بدن او بڼه خوانی خدای درکړی.

نو چرسی جواب ورکړو چې تا مینه کړی.

طالب ویل نه مینه مې نه ده کړی.

چرسی ویل آفرین مینه مکوه

زه مینی داسی کړی یم

طالب ویل ولی مینه سړی داسی کوی.

چرسی په ژړا شوو او وویل .



زما هغه بيوفا زياته ياديگی

نور به پی چی خه ويل زه تري راغلم

پای

چی په مينه کي دي زه گراني چرسی شوم.

نو دا هم ستا دغمو نه او جفاله لوی عذابه

لنډه کيسه

د لور سره ظلم

په يوو کلی کې دوه وروران وو چې خورا غريبان وو.

يوه ته يې واده کړی وو او راوړی يې هم وو.

او هغه بل ته يې کوژده کړی وه.

مشر ورور يې موټر چلولو په موټروانی يې نيولی وو.

او هغه بل په ايران کې وو.

پلار يې وفات شوو د ايران څخه يې هم زوی راغلو.

ډير قرضداره وو.

پر دوی يې خپل پلار زيات گران وو.

ډير پسی خفه وو.

وخت تيریده .

هغه کوژده يې چې ورته کړی دهغی ولور يې نه وو ورکړی.

وخت تيریده بله ورځ يې

مشر ورور يې موټر ټکر کړی وو ورور يې هم وفات شوو او

ملامت هم مشر ورور وو .

قاضيانو فيصله وکړه چې دې دوه وروران چی احمد او سورگل چې

سورگل ملامت دی .



د سورگل ورور به دې خلکو ته 9لکه افغانۍ ورکوي.

احمد سم لېونۍ شوو ځکه د خپل کوژدني ولور د کور مصارف او دا د خلکو ديت او دورور غم او کور يې ورته پاتې وو.

خو لنډه دا چې احمد په لسو کالو کې 9لکه ديت ورکړو او ولور يې پاتې وو.

احمد خپل خسر ته ويلی وو چې زه به خپله کوژدنه ناوی کړم . خو دا احمد خسر ويل چې تر څو مې دلور ولور رانکړی ناممکن دی.

احمد پيری زاری ورته وکړی چې زمور ځوانی هسی تيره شوه په ولور خو دې منکر نه يم .

خو هغه نه منله احمد لاړو ايران ته دري څلور کاله نور تير شول . خو اخيريې د خپل خسر ولور ور ادا کړو.

خپله کوژدنه يې را ناوی کړه .

يوه مياشت کم او زيات وخت تير شوو.

دا احمد بنځه سخته ناروغه شوه.

پيرو داکترانو ته يې بوتله .

خو اخير چې يوه داکتر يې بوتله .

هغه ورته ويلی وو چې .

دې جنی دومره فکرونه او غمونه او ژړاکړی چې داسی ناروغی ورته پيدا شوی چې دابه د يو څو شپو ميلمنه



په روپيو دي دخپلی لور ژوند ور خراب کړو
اي ظالمة پلاره ولی دي خدای خان ته په قهر کړو

لنډه کيسه

د خان په لور مين متعلم
يوو هلک د خپلی معشوقی دلاسه هر څه دلاسه ورکړل.
دا هلک ډير لایق متعلم وو.
دا چې اتم صنف ته ورسيدو نو ما په مکتب ډير کم ليدلو.
يوه استاذ ماته ويل چې ورته ووايه چې مکتب ته راځه نور
محروم کيږی.
زه راغلم کورته.
هغه هلک مي پيدا نکړو.
ډير پسی وگرځيدم خو پيدا مي نکړو.
اخير يې ولاړم کور ته يې ور غللم خو په کور کې يې ويل چې هغه
مکتب ته تللي.
نو ما ورته ونه وويل چې هغه په مکتب کې نه وو.
ډير فکر مي خراب شوو چې دا چيرته ځی.
بل سهار مي د هلک څارنه شروع کړه.
گورم چې هلک يوو کور ته دننه شوو.



ما هم دکور دروازه ورتک تک کره هغه خپله هغه هلک دروازه
راخلاصه کره.

ما ورته سلام وکړو.

ما یل گرانه استاذ زه په تا پسی رالیځلی یم.

ته ولی مکتب ته نه راځی.

هغه ویل ته خو زما ملگری یې راځه دننه.

نو یې کیسه شروع کره ویل یو کال کیری چې زه په یوه جنی مین
شوم

دې جنی به زه ډیر خوشاله ساتم

ماته یې کالی بوټ او داسی نور شیان راکول.

زه ورباندی دومره مین شوم که هغه راته مرگ شی هم قبوله می
ده.

ماویل بڼه نو مکتب دې ولی پرینوو

ویل دا د خان لور ده ماته فرمایشات راکوی هره ورځ شی غواړی.

او زه دکور څخه روپی نشم اخیستلای.

نو اوس می دلته کار شروع کړی .

په ژړا او په غمو روپی گټم چې اول ورباندی مین شوم خوشاله یې

وساتم او چې په مینه کې لېوني شوم اوس می داسی کوی.

زما ورباندی زیات زړه بد شوو.

وخت تیریده.



چې هلک د جنې غوښتنه وکړه د رشتې.
خو دهغې پلار ويل چې زه مې لور داسې غريبو خلکو ته نه
ورکوم.

خو ډيرې رشتې يې ور وليگې
خو خان نه منله.

هلک هر څه دلاسه ورکړل

پای

چې در ميټنی دم نو ښه خوشاله دی کړم

چې در مين شوم بيا دې ولي پريښوم



**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**